КРАЯТ НА НЕЧЕСТИВИТЕ

финалната огнена присъда

Деян Делчев • Ейдриън Ибънс • Данутат Браун

Краят на нечестивите

финалната огнена присъда

Деян Делчев

Ейдриън Ибънс

Данутат Браун

МАРАНАТА
МЕДИЯ

maranathamedia.bg

Март, 2019

Съдържание

Огън падна от Бога 4
Словото и огледалото на природата 7
Отношението между човека и земята 9
Потопът бил задействан чрез същия принцип 12
Огледалото на закона 16
Откровението на кръста 21
Скриването на Божието лице 22
Съдът 27
Божественият модел на огъня 33
Божественият модел и Духът на пророчеството 36
Заключителното описание във Великата борба 43
Унищожени без труд или външна сила 53
Славният характер на Бога 55
Огън от Бога? 60
Степени на наказание 69
Заключение 73

Огън падна от Бога

За много хора, описанието на огнения съд след хилядата години е финалното неопровержимо доказателство, че Бог убива:

> И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница и ще излезе да мами нациите по четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сяра, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност. (Откр. 20:7-10)

Повърхностният прочит на Писанието в комбинация с един такъв труден текст, не само може лесно да доведе някого до заключението, че Бог убива, но и до идеята, че пъкълът ще трае вечно, понеже по-рано в Откровение намираме следното изказване по отношение на същото събитие:

> И **димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове**; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (*Откр. 14:11)*

За да стои на непоклатимата основа на истината, адвентният народ бил призован да следва правила за тълкуване на Библията, които идват от самата нея:

> „...**Онези които са ангажирани с прогласяването на тройната ангелска вест, изследват Писанията на основата на същия план, който беше възприел Отец Милър**. В малката

книжка озаглавена "Възгледи за пророчествата и пророческата хронология," Отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:

"1. Всяка дума трябва да има своята подходяща тежест по представената тема в Библията; 2. Цялото Писание е необходимо и може да бъде разбрано чрез старателно приложение и изучаване; 3. Нищо разкрито в Писанието не може и няма да бъде скрито от онези които искат с вяра, без да се колебаят; 4. **За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове по темата, която желаете да познавате, тогава нека всяка дума има своето подходящо влияние; и ако можете да оформите своята теория без нито едно противоречие, не може да сте в заблуда**; 5. Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, понеже то е правило за себе си. Ако завися от някой учител да ми го разтълкува и той трябва да гадае какво е значението му, или да иска да хармонизира със сектантското си кредо, или пък, за да го смятат за мъдър, тогава неговото гадаене, неговото желание, неговото кредо, или неговата мъдрост стават мое правило, а не Библията."

Горното са част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията ние всички **ще направим добре ако послушаме представените принципи**...." (*Ривю енд Херълд – 25-ти ноември, 1884 г., Параграф 24-25)*

Едва когато всички текстове по дадена тема са в съгласие, можем да сме сигурни, че поддържаната от нас теория е истина. Най- голямото противоречие в едно тълкувание, което представя Бог като директен екзекутор на нечестивите в огнения пъкъл е животът на Исус Христос. Христос дошъл да изяви напълно характера на Своя Баща

и когато гледаме Неговия живот на земята, можем със сигурност да знаем какъв е Бог:

> Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? (*Йоан 14:9)*

> **Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша.... Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово**. (*Йоан 17:4, 6)*

> Делото на добрия самарянин представя мисията на Христос към света. **Нашият Спасител дойде да разкрие Божия характер, да представи любовта му към човека**. **Той действаше точно както Отец би направил при *<u>всички спешни случаи</u>*.** Христос ни изяви една любов с която човешката любов никога не би могла да се сравни. Той умря, за да спаси онези, които бяха негови врагове; той се молеше за своите убийци..." (*Домашен Мисионер, 1-ви октомври, 1897 г., параграф 7)*

Когато бил тук на земята, Христос не убил никого:

> Ирод и нечестивите власти убиха Праведния, **но Христос никога не уби който и да е**, и ние можем да припишем духа на преследването—понеже хората искат свобода на съвеста - на неговия произход - Сатана. (*Ръкопис 62 – 1886 г., с. 64)*

Каквото и събитие да се описва в Откровение 20-та глава, то не може да бъде в противоречие с откровението, което Божият Син дал за Своя Баща докато бил на земята. Имайки предвид това, ще проучим факторите, допринесли за събитията в Откровение 20:7-10, така както са описани в цялата Библия.

Словото и огледалото на природата

Писанията ни казват, че Бог е

(1) сътворил света чрез Словото Си,

(2) продължава да го поддържа чрез същото това Слово и, че

(3) това Слово е Неговият единороден Син:

> Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство — чрез дъха на устата Му... Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди. (*Пс. 33:6, 9)*
>
> В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. (*Йоан 1:1-3)*
>
> Той (Христос) е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – **всичко беше създадено чрез Него** и за Него; и Той е преди всичко и всичко **чрез Него се крепи**. (*Кол. 1:15-17)*

Щом всичко „се крепи“, чрез Сина на Бога, това означава, че без постоянното действие на Неговата сила би настъпил пълен хаос. Вижте как е изразил това Алонсо Джоунс:

> Кохезията в науката е сплотяването. Но какво е кохезията? Целият отговор, който науката може да даде е, че думата “кохезия” идва от две латински думи, со и haerere, които означават да държи заедно; с други думи, кохезията е кохезия; това е отговорът. Има по-добър отговор от този. Има Божий отговор и Той ни казва,

че **кохезията е силата на Бога изявена в Исус Христос при сътворението; защото чрез Него се сплотяват, съставят и държат заедно всички неща**; това е кохезия. (*ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ – Проповед 19 – Съботата като знак на Създателя, А. Т. Джоунс, 1-ви Март, 1893 г. Параграф 36)*

Всичко в света се поддържа от силата на Бога в Неговото Слово - нашият Господ Исус Христос. Но има едно нещо което може да разстрои порядъка поддържан от тази сила и това е грехът:

И Бог каза: Какво си направил? Гласът на кръвта на брат ти вика към Мен от земята. И сега, проклет да си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка! Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята. *(Бит. 4:10-12)*

Съвсем ще се изпразни земята и напълно ще се оголи, защото ГОСПОД изговори това слово. **Жалее и вехне земята, чезне и вехне светът**. Чезнат високопоставените от народа на земята. И **земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет**. **Затова клетва погълна земята и жителите й се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха**. (*Исая 24:3-6)*

Отношението между човека и земята

Забележете че проклятието, което дошло от убийството на Каин, обхванало и неживата природа. Причината това да е така е, защото Адам като господар на земното творение се намирал в отношения на божествен модел с него:

> И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И **нека владеят над** морските риби, над небесните птици, над добитъка, **над цялата земя** и над всички пълзящи, които пълзят по земята... И Бог ги благослови и Бог им каза: Плодете се и се множете, напълнете земята и я обладайте, и **владейте над** морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята. (*Бит. 1:26, 28)*

След като Адам паднал в греха земята и всичко по нея започнали да отразяват неговия бунт към Бога. Това обяснява феномени като животинското хищничество, отровната и плевелна растителност:

> А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него! — **проклета да бъде земята поради теб**; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си; **тръни и бодили ще ти ражда**, и ще ядеш полската трева. (*Бит. 3:17-18)*

В божествения модел земята и всичко по нея са огледало на човека. Бог е направил това, така че, поради грехът, човекът да бъде в състояние да види в събитията на природата, че нещо не е наред в отношението му с Бога и с правдата. Хаосът в природата бил една изява на хаоса в психиката на човека, и това е направено така, че човекът да има визия и по-лесно да разбере, че има проблем и да се покае. Ако човек бил в хармония с Бога, земята също

щяла да отразява това, произвеждайки добър плод.

Ето защо, когато околните народи в дните на Израил настоявали да останат в греховете на идолопоклонството си, получили следното отражение на собствения си бунт от земята на която живеели:

> И земята **се оскверни** и Аз въздавам върху нея беззаконието й, и **земята избълва жителите си…**, за да не избълва земята и вас, когато я оскверните, **както избълва народа**, който беше преди вас. (*Левит 18:25, 28)*

Земята изявява също и посятото по нея от Божия враг:

> А слугите на домакина дойдоха и му казаха: Господине, не пося ли ти **добро семе на нивата си**? Но тогава откъде са плевелите? Той им каза: **Някой враждебен човек е направил това**. (*Мат. 13:27-28)*

„Враждебният човек“ в нивата на Господ бил Сатана, който, след падението на нашите прародители, претендирал за собственост над нашия свят:

> И един ден Божиите синове дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана. И ГОСПОД каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея. *(Йов 1:6-7)*

> Тогава дяволът Го изведе (на една висока планина) и като Му показа всичките царства на света в един миг време, Му каза: **На Теб ще дам цялата власт и слава на тези царства, защото тя е предадена на мен** и аз я давам на когото си искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое. (*Лука 4:5-7)*

Аз няма вече много да говоря с вас, защото

иде **князът на (този) свят,** и той няма нищо в Мен; (*Йоан 14:30)*

Следователно от дните на Адамовото грехопадение земята отразява, както характера на падналия Адам, така и този на неговия нов господар – Сатана.

Под проклятието на греха цялата природа щеше да свидетелства на човека за характера и резултатите на бунта против Бога. **Когато сътвори човека, Бог го направи господар на земята и на всички живи творения. Докато Адам беше верен на Небето, цялата природа му бе подчинена. Но когато той се разбунтува против Божествения закон, по-нисшите същества се разбунтуваха против неговото управление. Така във великата Си милост Господ искаше да покаже на хората светостта на Своя закон и чрез собствения им опит ги доведе да видят каква е опасността, ако Го отхвърлят дори в най- незначителна степен**. (*Патриарси и пророци*, с. 59, 60, Гл. 3 – Параграф 28)

Не само човекът бе дошъл под властта на измамника, **но и самата земя, доминионът на човека, беше узурпирана от врага. (***Библейско ехо*, 15-ти юли, 1893 г.)

Потопът бил задействан чрез същия принцип

Ако не била Божията благодат чрез Христос, Сатана отдавна щял да унищожи всичките си поданици. Сатана има полза от хората само като агенти на неговата философия - грехът. Така по времето точно преди потопа, той се наслаждавал на това, че цялото човечество отразявало неговия характер. Хората толкова се сраснали с и утвърдили в греховете си, че това щяло да доведе до повсеместно оттегляне на Божията сплотяваща сила в Христос:

> Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. (*Бит. 6:3)*

Хората преди потопа отхвърляли милостивата покана на Бога чрез Ной и отблъсвали умоляващия Дух на Христос. Бог предсказал, че, с тези темпове на нарастване на нечестието, след 120 години, хората напълно ще са разпънали в себе си Христос и по този начин сплотяващата сила на земята щяла да бъде премахната и на земята щяло да се позволи да изяви напълно характера на тяхното падение:

> Защото те своеволно не признават това, че **чрез Божието слово** от начало е имало небе и земя **сплотена** от водата, и всред водата, но пак посредством тях тогавашният свят, потопен от водата загина. **Така със същото слово**, **и днешните небе и земя са натрупани за огън**, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци. (2 Петр. 3:5-7)

Хората преди потопа не искали да признаят, че Христовата сила била тази, която сплотявала елементите на света. Те смятали че природните процеси се поддържат от вродена в самата природа сила и затова предупреждението на Ной за наближаващ потоп им изглеждало ирационално. Но Писанието ни казва, че силата, която поддържа

всичко е Христос - живото Божие Слово. Тук Петър показва, че *същият процес довел до воден потоп, ще доведе и до огнен потоп след хилядата години, и щом първият е бил предизвикан от разпъването на живото Божие Слово, така и вторият ще бъде предизвикан от подобен процес*. Сърцата на хората напълно закоравели в пълното им отхвърляне на Христовите апели. Изгонването на Божия Дух чрез греховете на хората живели преди потопа, било причината за този потоп:

> Понеже отхвърлиха предупреждението, **Божият Дух се оттегли от грешната раса** и те загинаха във водите на потопа. (*Великата борба*, стр. 431 / бълг. гл. 24 – В Светая Светих - параграф 21)

> Изпълнен с най-мъчителни угризения на съвестта за собствения си грях и двойно по-съкрушен заради смъртта на Авел и отхвърлянето на Каин, Адам бе сломен от мъка. **Той стана свидетел на широкоразпространеното падение, което накрая причини унищожението на света чрез потоп... (***Патриарси и пророци*, стр. 82 / бълг. гл. 6 – Сит и Енох - параграф 7)

Това става ясно при един внимателен прочит на Битие 6-та глава:

> И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се напълни с насилие чрез тях; и ето, ще ги изтребя [Речник на Стронг – еврейски № 7843] заедно със земята! Направи си ковчег от гоферово дърво; да направиш в ковчега стаи и да го измажеш отвътре и отвън със смола. (Бит. 6:13-14)

Ако разгледаме думата *изтребя* на еврейски, ще видим, че тя означава:

> № 7843: Основен корен; да *разложиш*, тоест, (причинно) *да разрушиш* (буквално или фигу-

ративно): - да удариш, да отхвърлиш, да покваришь (-ящ, нещо), да унищожиш (- тел, -ение), да погубиш, да обезобразиш, да предадеш на погибел, да изсипеш, разрушител, Х напълно, да запустиш (-л).

Същата тази дума е използвана в стиховете точно преди тринадесети:

> И земята се поквари [еврейски - 7843] пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена [еврейски - 7843], защото всяка плът беше покварила [еврейски - 7843] пътя си на земята. (Бит. 6:11-12)

Ако приложим българската дума *изтреби*, която преводачите са използвали за същата еврейска дума в Бит. 6:13, то тогава текстът ще звучи по следния начин:

> Земята също се *изтреби* пред Бога, и земята се напълни с насилие. И Бог погледна земята, и, ето, тя беше *изтребена*; защото всяка плът бе *изтребила* пътя си на земята. (Бит. 6:11-12)

Самата земя била напълнена с разврат и насилие и затова Бог видял, че в крайната фаза тя щяла да изрази бунта на човека. Затова Исус казал на множеството в дните на земния Му живот:

> И ако чуе някой думите Ми и не ги пази, **Аз не го съдя**; защото не дойдох да съдя света, но да спася света. Който Ме отхвърля, и не приема думите Ми, има кой да го съди; **словото, което говорих, то ще го съди в последния ден**. (Йоан 12:47-48)

Тук Исус се дистанцира от делото на съд, който функционира в Неговото Слово, което "държи всичко" (Евр. 1:3). Той има един независим и неутрален арбитър, който точно отразява нечестията на провинилите се, и ги наказва, когато те отказват да се покаят. По тази причина при

Неговото второ идване Христос е представен по следния начин:

> След това видях небето отворено, и ето, бял кон, и Онзи, който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и Той **съди и воюва в справедливост**. Очите Му бяха като огнен пламък и на главата Му бяха много корони, и имаше написано едно име, което никой не знаеше освен Него. И беше облечен в дреха, натопена в кръв; и **Името Му е Божието Слово**. И небесните войски Го следваха на бели коне, облечени в бял и чист висон. **От устата Му излизаше остър меч, с който да порази нациите**; и Той ще ги пасе с желязна тояга и ще стъпче лина на яростния гняв на Всемогъщия Бог... (Откр 19:11-15)

Огледалото на закона

Исус се завръща като представител на характера на Своя Баща. Като живото Божие Слово Той е въплъщение на принципите на Божия закон на любовта. Но същата тази любов, която действа спасително за всички покаяли се грешници, за нечестивите се оказва „смъртоносно ухание“:

> Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас **благоуханието на познанието на Него**. Защото пред Бога ние сме **Христово благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват**. На едните сме **смъртоносно ухание, което докарва смърт**, а на другите животворно ухание, което докарва живот. И за това дело кой е способен? (2 Кор. 2:14-16)

Същата Божия любов, която е животворна за праведните, е смъртоносна за нечестивите. Забележете че **не любовта променя качествата си**, защото тя е същото благоухание и за двете класи хора, но нейното въздействие зависи от това какъв е човекът пред когото тя се открива. Този процес се обяснява с факта, че когато нечестивите видят Бог такъв какъвто е - абсолютна несебична любов, в светлината на това присъствие, греховете им се показват в цялата им отвратителност, тяхната самоизмама е пометена от чистата светлина на истината и по този начин смъртоносните резултати от греха се стоварват върху тях, потвърждавайки, че „заплатата на греха е смърт“ (Римл. 6:23). Ако Бог беше източникът на тази смърт, тогава стихът би трябвало да казва *заплатата на Бога за греха е смърт*. Но ние знаем, че Бог “не съди никого (Йоан 5:22);” онова, което Той прави е казано във втората част на Римляни 6:23 - “*но* Божият дар е вечен живот чрез нашият Господ Исус Христос.” Това е активното деяние от страна на Бога; единствената Му връзка с първата част, че “заплата-

та на греха е смърт" е, че Той позволява това да се случи, скърбейки и плачейки като Своя Син над Ерусалим, поради уважението Му към собствените решения на човека. Бог не е източникът на смъртта. Затова с позволяването на греха да изгори нечестивите, и самата смърт престава да съществува:

> И **смъртта** и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. (*Откр. 20:14)*

Ако Бог е директният извършител на присъдата, тогава смъртта би била увековечена в Бога. Но ние знаем че в нашия небесен Баща няма никаква тъмнина:

> всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна. (*Яков 1:17)*

> И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. (1 *Йоан 1:5)*

Защо е толкова трудно за човешките същества да разберат начина по който творението откликва/реагира на греха, поради което и схващат Бога погрешно като унищожител? Това е така, защото ние самите, без Христовия ум, сме едни малки унишожители, направени по образа на нашия плътски баща Сатана, който е главният унищожител (Йоан 8:44; Откр. 9:11). Ние поглеждаме към закона и Законодателя и виждаме собственото си лице като в огледало.

> Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото... (*Яков 1:23)*

Относно отразяващото свойство на закона има много примери в Писанието. Исус позволил развитието на един такъв процес, когато Неговите ученици поддържали в

себе си националния грях на расистката нетолерантност:

> И, като излезе оттам, Исус се оттегли в тирските и сидонските страни. И, ето, една ханаанка излезе от ония места и извика, казвайки: Смили се за мене Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле се мъчи от бяс. **Но Той не й отговори ни дума**. Учениците дойдоха и Му се молеха, като рекоха: **Отпрати я, защото вика подире ни**. А Той в отговор каза: **Аз не съм пратен, освен до загубените овце от Израилевия дом**. А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи помогни ми. Той в отговор рече: **Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата**. А тя рече: Така, Господи; но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им. Тогава Исус в отговор й рече: **О жено, голяма е твоята вяра**; нека ти бъде според желанието. И дъщеря й оздравя в същия час. (Мат. 15:21-28)

В тази ситуация, в качеството си на живия Божи закон / Божие Слово, Исус отразил обратно към тях расистката нетолерантност на Своите ученици, за да им помогне да разберат зловредността на този грях, а също и, за да изпита вярата на жената от Сидон, която се нуждаела от това да победи собствените си предразсъдъци срещу юдейския Месия. Виждаме как в този случай законът отразил не истинския характер на Бога, а греховните мисли на учениците, понеже учениците слушали закона, но не го изпълнявали:

> Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на **човек, който гледа естественото си лице в огледалото. (**Яков 1:23)

Друг подобен пример откриваме в притчата на Исус за богаташа и Лазар:

Умря сиромахът; и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и бе погребан. И в пъкъла, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраама и Лазара в неговите обятия. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се за мене, и изпрати Лазара да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в тоя пламък. (Лука 16:22-24)

В тази притча **Христос срещна народа на собствената му територия**. Мнозина от слушателите на Христос **поддържаха учението за съзнателното състояние на човека между смъртта и възкресението**. Спасителят познаваше идеите им и състави притчата Си по такъв начин, че да внедри важни истини **като си послужи с техните предубеждения**. **Той изправи пред Своите слушатели огледало, в което, оглеждайки се, да преценят доколко връзката им с Бога е истинска**. Христос използваше преобладаващото мнение, за да изясни една истина, която желаеше да извести на всички. Стойността на човека, внушаваше Той, не зависи от големината на неговото богатство, защото всичко, което притежава, му е поверено за късо време от Господа. Злоупотребата с тези дарове ще го постави по-долу и от най-бедния и най-огорчения човек, който обаче обича Бога и се уповава на Него. (*Притчи Христови* - гл 21 Утвърдена е голяма бездна - Параграф 11)

Целта на този процес, при който законът отразява мисленето на грешника, е да види своето неразкрито състояние – една диагноза на "истинското му отношение с Бога" - за да го доведе до покаяние, и да може да получи изобилната спасителна благодат:

А отгоре на това дойде и законът, та се ум-

ножи прегрешението; а гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта; (*Римл. 5:20)*

Но когато грешниците са отхвърлили всички възможности, които са им били давани от Бога и са се идентифицирали напълно с греховете си, тогава същата тази отразяваща функция на закона ще позволи тяхното унищожаване от греховете им:

> Богатства, сила, гений, красноречие, гордост, извратен разум и страст, са част от средствата на Сатана в неговото дело да направи привлекателен широкия път, осейвайки го с изкусителни цветя. Но всяко слово което те са изговорили срещу Изкупителя на света, **ще бъде отразено обратно към тях, и един ден ще изгори виновните им души като разтопяващо се олово**. **Те ще бъдат погълнати от ужас и срам**, **когато виждат възвишения** да идва с небесните облаци със сила и голяма слава. Тогава дръзкият предизвикател, който въстава срещу Божия Син, **ще види себе си в истинската чернота на своя характер**. Гледката от неизразимата слава на Божия Син ще бъде силно болезнена за онези, чиито характери са опетнени с грях. Чистата светлина и слава, които се излъчват от Христос, ще **предизвикат угризение, срам и ужас**. Те ще заридаят към скалите и планините, "Паднете върху нас, и скрийте ни от лицето на Този, който седи на трона, и от гнева на Агнето; защото великият ден на неговия гняв е дошъл, и кой може да устои? (*Ривю енд Херълд, 1875 г., 1-ви април, Параграф 7)*

Откровението на кръста

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, **Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни**. Виждат се **милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ**. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и **разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име Татко наш**. (*Великата борба,* Гл. 40. Избавлението на Божия народ – Параграф 43*)*

На кръста се вижда, че резултатът от греха е наистина смърт. Бог бил заявил това още в самото начало:

> Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. (*Бит. 2:17)*

Причината Адам и Ева да не умрат веднага е, защото Един друг започнал да умира вместо тях:

> ...закланото Агне от създаването на света. (*Откр. 13:8)*

Адам възприел философията на Сатана, което било изявено външно чрез изяждането на плода от дървото за познаването доброто и злото. Според тази философия Бог не бил истински загрижен за благополучието на човека, а даровете Му са само средствата чрез които Той държи всички в царството Си в подчинение:

> А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. (*Бит. 3:4-5)*

Скриването на Божието лице

С такова мислене, Адам и жена му започнали да вярват, че не грехът е този който води до смърт, а, че Бог убива престъпника на закона Си. Това обяснява реакцията им след тяхното грехопадение:

> И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; **и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога** между дърветата на градината. *(Бит. 3:8)*

Това мислене е попило дълбоко в умовете и душите на всички Адамови потомци. Сега можем по-лесно да разберем защо естественият човек вижда в смъртта на Голгота един директен акт на Бога:

> А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. **А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен**. (Ис. 53:4)

Не Бог, а грехът е това което е убило Исус на кръста, Грехът скрил милостивото лице на Неговия Баща:

> А около деветия час Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? (Мат. 27:46)

Тук Исус изговаря началните думи от Псалм 22-ри, който предсказва 1000 години по-рано Неговото преживяване на кръста. По-надолу в този Псалм виждаме дали Отец е скрил лицето Си от Своя Син:

> Защото не е презрял и не се е отвърнал от скръбта на оскърбения, **нито е скрил лицето Си от него**; а послуша, когато той извика към Него. (Пс. 22:24)

Отец бил там и скърбял заедно със Своя Син, но Исус не можел да усети това, защото вината за греха на света го обгръщала в мрак:

В тази гъста тъмнина Божието присъствие беше скрито. Той прави тъмнината Свое скривалище и прикрива Своята слава от човешките очи. Бог и Неговите свети ангели бяха до кръста. **Отец беше със Своя Син. Но Неговото присъствие не беше разкрито**. Ако Неговата слава блеснеше от облака, всеки човешки наблюдател би бил унищожен. И в този ужасен час Христос не трябваше да се утешава с присъствието на Отец. Той сам стъпка винената преса, а от народа нямаше никой с Него. (*Копнежът на вековете*, с. 753, Гл. 78, Параграф 40)

Непорочният Божи Син увисна на кръста с наранена от бичуване плът... От треперещите Му устни се изтръгна плачевен вик и всичко това, което понесе - кървавите капки, стичащи се от главата Му, от ръцете Му, от нозете Му, агонията, разтърсила тялото Му, и неизказаната мъка, изпълнила душата Му **при *скриването на лицето на Неговия Баща*** - заявяват на всеки човек: **заради тебе Божият Син се съгласи да понесе товара на вината**, заради тебе Той разруши царството на смъртта и разтвори вратите на рая. (*Копнежът на вековете, Гл. 78 Голгота – Параграф 45)*

Лицето на Бога е скрито от Неговия скъп Син, защото в онзи конкретен момент Той бил Носителят на греха:

Бог позволява Неговият Син да бъде предаден за нашите провинения. **Спрямо *Носителя на греха* Той възприема характера на съдия, *съблича*йки Себе Си от скъпите качества на един Баща.** (*Вярата чрез която живея, с. 104, Параграф 7)*

Бог не е престанал да обича Своя Син. Бог е любов и Той не променя Своята същност и характер. Тогава какво означава това, че спрямо Носителя на греха Той възприе-

ма характера на съдия? Това означава, че от **гледна точка на носителя на греха, милостивите качества на нашия небесен Баща не се виждат, защото философията на греха ги скрива от него**. Това състояние да си разделен от Бога и да си оставен на резултатите от греха е Божият гняв:

> Той, Носителят на греха, **понесе гнева на Божията справедливост и заради тебе Сам стана грях**. (*Копнежът на вековете*, Гл. 78 Голгота – Параграф 45)

Това не е една промяна на характера от страна на Бога, при която Той спира да показва милост понеже Му е свършило търпението. Това е начинът по който грешникът вижда Бога. Виждаме как Каин изразява това мислене след като убил брат си:

> А Каин каза на ГОСПОДА: Наказанието*n3 ми е твърде тежко, за да мога да го понеса*n4. (Бит. 4:13)
>
> *n3 или: вината
>
> *n4 или: за да бъде простено

Бележките на преводача показват как еврейският текст включва идеята, че Каин е смятал вината си за непростима. Тази мисъл е преведена и в Цариградския превод:

> И рече Каин Господу: Престъплението ми е по-голямо отколкото да бъде простено. (*Бит. 4:13 ЦП)*

Адам Кларк казва следното в коментара си върху Битие 4:13:

> Оригиналните думи могат да бъдат преведени: ***Прекалено голямо ли е престъплението ми, за да бъде простено? -*** думи, които може да се предположи, че той е изговорил на ръба на непроницаемо отчаяние. Много е вероятно [еврейската дума] *авон* да означава по-скоро *престъпление*, отколкото *наказание;* в

този смисъл тя е използвана в Лев. 26:41; Лев. 26:43; 1 Царе 28:10; 4 Царе 7:9; а [Еврейската дума] *наса* да означава да отменя, да опростя. Следователно, **дадения в страничното поле прочит е за предпочитане пред този в текста**.

Това е мисленето на греха. Именно чрез такава измама грехът убива човека, използвайки Божия закон:

> И самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, **ме измами и ме умъртви чрез нея**. (Римл. 7:10-11)

> Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което **замисля зло чрез закона**? (Пс. 94:20)

Цялата тежест на греха, с ужасно погрешното си мислене и разбиране, което върви с него се стоварила върху Исус и смазала душата Му, скривайки лицето на Неговия любим Баща:

> Сатана, с неговите свирепи изкушения, **изцеди сърцето на Исус. Грехът, така омразен за Неговите очи, бе стоварен върху Него докато Той не започна да стене под тежестта му**. Нищо чудно че човешкото Му естество потрепери в този страшен час. Смаяни ангелите засвидетелстваха отчаяната агония на Божия Син, ***толкова по-голяма беше тази от физическата Му болка, че последната почти не беше усещана от Него***. Небесните множества закриха лицата си от страховитата гледка. (*История на изкуплението, Гл. 29 Разпятието на Христос, Подзаглавие: Урок по синовна любов - Параграф 4)*

Едва тогава станало видно, че плодът на греха е „непременно ще умреш“ (Бит. 2:17). Никой не е падал в пълния мрак на последната смърт причинена от греха преди

Исус, и никой не е преживявал това и след като Той умрял. В края на хилядата години при 2то възкресение, хората, които отхвърлят Неговата жертва, ще разберат как се е чувствал Исус.

Понеже никой не бил умирал с такава смърт като Исус, затова макар че хронологически Той не е първият възкресен от гроба, Писанието Го нарича Първороден от мъртвите:

> и от Иисус Христос, верния Свидетел, Първородния на мъртвите... (Откр. 1:5)

> И Той е главата на тялото, тоест на църквата; Той е Началото, Първородният от мъртвите, за да има първенство във всичко. (Кол. 1:18)

Писанието показва че Бог не счита за абсолютна смъртта с която са умирали всички хора през цялата човешка история – тя е само сън:

> И много от **спящите в пръстта** на земята ще се събудят — **едните** за вечен живот, а **другите** за позор и вечно презрение. (Дан. 12:2)

Дори неправедните са представени като спящи, защото това не е окончателната смърт. Изказванията на Исус по отношение на починалите праведни са дори още по-силни:

> А за възкресението на мъртвите не сте ли чели онова, което ви е говорено от Бога, който казва: „Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов“? Той не е Бог на мъртвите, а на живите. (Мат. 22:31-32)

> Иисус й каза: Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее; **и никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре до века**. Вярваш ли ти това? (Йоан 11:25-26)

Съдът

Нашият любящ Баща предал скъпоценния Си Син на една смърт, която идва от греховете ни - смърт от която Неговият Син не би бил възкресен никога, ако е бил извършил дори само един грях. Той направил това, за да можем да бъдем третирани както заслужава Неговият Син, т. е. да живеем вечно. Но понеже Бог не насилва никого да приеме заместническата смърт на Своя Син, затова ще има и втора смърт:

> И видях един **голям бял престол и Седящия на него**, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях. **Видях и мъртвите**, големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха едни книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и **мъртвите** бяха съдени според написаното в книгите – според делата си. И морето предаде **мъртвите**, които бяха в него, и смъртта и адът предадоха **мъртвите**, които бяха в тях; и те бяха съдени – **всеки според делата си**. И **смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро**. **Това е втората смърт**. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро. (Откр. 20:11-15)

Този текст се намира точно след описанието за огъня изгарящ нечестивите, който е темата на нашето разглеждане. Той се явява едно обяснение на тези стихове, понеже повтаря събитието, но по друг начин. Това показва, че присъдата идва от изявата на характера на Седящия на големия бял престол. Важно е също да се отбележи, че получаващите присъдата са наречени мъртви (въпреки че са възкресени), и това е така, защото те са „мъртви в престъпления и грехове“ (Еф. 2:1, 2, 5). Следователно тяхната присъда е просто изява на това, което вече се е случило духовно с тях. Смъртта и ада са хвърлени също в огненото езеро, което означава, че присъдата не би могла да бъде

изпълнена директно от Бога, в противен случай в Негово лице смъртта би била увековечена вместо хвърлена в огненото езеро. В крайна сметка присъдата над тези хора е резултат от отказа им да приемат, че Исус е умрял за тях. Това означава, че смъртта на Христос на кръста е много подобна на смъртта на тези хора, защото те умират изгаряни от греховете си:

> Защото се изгарят **<u>вън от стана</u>** телата на животните, чиято кръв, първосвещеникът внася в светилището като жертва за греховете. Затова и Исус, за да освети людете чрез Собствената Си кръв, пострада **<u>вън от градската порта</u>**. (Евр 13:11-12)

> **Христос почувства мъката, която ще почувства грешникът, когато милостта няма повече да пледира за виновната раса**. **Усещането за грях, което докарва гнева на Отец върху Него като заместник на човека е това, което направило чашата от която пиел толкова горчива, и сломило сърцето на Божия Син. (***Копнежът на вековете – с. 753 / бълг. Гл. 78 Голгота - Параграф 38)*

> Онези, които отхвърлят така свободно предоставената милост, все пак ще познаят стойността на онова, което са презирали. **Те ще почувстват агонията, която Христос издържа на кръста**, за да изкупи изкуплението за всички, които биха го получили. Тогава те ще осъзнаят какво са загубили - вечен живот и безсмъртно наследство. (*Ривю енд Херълд,* 4-ти септември, 1883 г.)

Извън стана означава мястото, където носителят на греха не може да вижда милостивото лице на нашия Баща. Исус говори за това място така:

> И господарят му се разгневи и **го предаде**

на мъчителите, докато изплати целия дълг. **Така и Моят небесен Отец** ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си. (*Мат. 18:34-35)*

и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби. (*Мат. 13:42)*

Тогава царят **каза на служителите**: **Вържете** му краката и ръцете и го хвърлете във **външната тъмнина**; там ще бъде **плач и скърцане със зъби**. (*Мат. 22:13)*

Духовната тъмнина е състоянието при което грешниците така са се уеднаквили с философията на греха, че не могат повече да гледат и да възприемат светлината от славата на Божия характер. Във всички случаи, когато Исус говори за това място/състояние, присъдата е опосредствана чрез някой друг: „мъчителите“ или „служителите, „ще ги вържат“ и „ще ги хвърлят“, което потвърждава идеята, че Бог не е директен изпълнител на смъртната присъдата; това извършват собствените им грехове пред лицето на Неговото славно и любящо присъствие:

Това не е акт на произволна проява на власт от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост **жънат онова, което са посели**. **Бог е източникът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога и по този начин се откъсва от живот**а. Такива хора са „странници (т. е. отчуждени) на живота от Бога.” Христос казва: „Всички, които мразят Мене, обичат смъртта” (Еф. 4:18; Пр. 8:36). Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, **те получават последиците на своя избор**. Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят **толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях уни-**

щожаващ огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби.

В началото на великата борба **ангелите не разбираха това**. **Ако Сатана и неговите множества бяха оставени тогава да пожънат пълния резултат от своя грях, те щяха да загинат. Но небесните същества нямаше да разберат, че това е неизбежният резултат от греха**. Едно съмнение за Божията доброта би останало в умовете им като зло семе, което щеше да роди смъртоносни плодове на грях и нещастие.

Но няма да бъде така, когато великата борба приключи. След като изкупителният план бъде завършен изцяло, **Божият характер ще се разкрие напълно пред всички интелигентни същества**. Ще се види, че предписанията на Неговия закон са съвършени и неизменяеми. **Тогава грехът ще е проявил напълно своето естество и Сатана - своя характер**. Заличаването на греха ще оправдае Божията любов и ще утвърди Неговата чест пред една вселена от същества, които ще се наслаждават, когато изпълняват Божията воля и в чиито сърца ще бъде Неговият закон. (*Копнежът на вековете*, Гл.79. „Свърши се“ - Параграф 29, 30)

В светлината на кръста можем да разберем, че Божият гняв е много различен от представите на повечето хора.

Христос се чувстваше много подобно на начина по който ще се чувстват грешниците, ***когато чашите на Божия гняв бъдат излети върху тях.*** **Едно черно отчаяние, като смъртно покривало, ще се събере около душите им, и тогава те в най-пълна степен ще осъзнаят греховността на греха**. (*Свидетелства към църквата том 2, с. 210 / бълг. Гл. 29*

Страданията на Христос - Параграф 25)

Ето една библейска дефиниция за Божия гняв:

> А на тях каза: Позволено ли е да се прави добро в съботен ден, или да се прави зло? Да се спаси ли живот, или да се погуби? **А те мълчаха**. И като ги изгледа с **<u>гняв</u>, *<u>наскърбен поради закоравяването на сърцата им</u>***, каза на човека: Протегни си ръката. Той я протегна и ръката му оздравя. (Марко 3:4-5)

Гневът на Исус идва от Неговото наскърбяване, поради закоравяването на човешките сърца. Това не бил гняв, който би Го накарал да избие хората, защото това би нарушило 6та заповед и е в противоречие с Неговия характер, а една скръб за това че децата Му са позволили на греха да ги отдели от Него и да ги лиши от благословенията Му – което в крайна сметка води до тяхната смърт, защото те се откъсват от източника на живота. Следващото действие на Исус не е убийство, а милостивото изцеление на човека с изсъхналата ръка.

И така, какво ни разкрива тайната на кръста за това как ще умрат нечестивите след милениума? Това което убило Христос, не били Неговите физически страдания от пироните и бичуването; казва ни се, че физическото страдание едва било усещано от Него, защото душевната мъка от вината за греха на света била толкова по-голяма от физическата Му болка. Казва ни се, че много подобна ще бъде смъртта и на нечестивите. По отношение на това, че греховете им ще ги убият в светлината на Божия свят закон, тяхната смърт е абсолютно същата като тази на Христос, който пръв бил умрял с такава смърт, за да не се налага никой да умира с нея. Единствената разлика е, че Христос може да се държи с вяра за милостта на Неговия Баща, вярвайки в Псалм 16:10-11, и затова грехът не Го отделил от Неговия Баща. Докато грешникът вярва, че отделянето е пълно и че Бог *ще* остави душата му в ада.

Затова се зарадва сърцето ми и развесели езикът ми, а още и плътта ми ще престоява в надежда; защото няма да оставиш душата ми в ада, нито ще допуснеш Твоя Светия да види изтление. Изявил си ми пътищата на живота; в присъствието Си ще ме изпълниш с радост.“ (*Деяния 2:27-28)*

Тази е вярата, която Исус ни предлага, когато всичките ни грехове тегнат над нас и сме в тъмнина. Точно тук Исус победил светското закоравяване на сърцето.

Божественият модел на огъня

Физическото и душевното страдание на Исус следват божествения модел на източник и канал:

> Да се утешат сърцата им съединени купно в любов, и във всяко богатство на съвършено разумение, да познаят тайната **на Бога и Отца и на Христа, в когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието**. (*Кол. 2:2-3)*

> За нас има само един **Бог — Отец, от когото** е всичко, и ние за Него; и един **Господ — Исус Христос, чрез когото** е всичко, и ние чрез Него. (*1 Кор. 8:6)*

> Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, **който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество... (**Евр. 1:1-3)

Невидимият Бог е изявен чрез Неговия Син - нашият Господ Исус Христос. Като роден от Бога, Христос изявява и възвеличава славата на Своя Баща. Чрез този модел на отношения можем да разберем по-добре релацията между физическото (видимото) и душевното (невидимото) страдание на Христос на кръста. Изводът от този модел е, че източникът на Христовите страдания е бил грехът, а не физическото малтретиране. Христос умрял от съкрушаващата душата Му вина за греха, а не от физическото си разпъване на кръста. Затова Пилат бил изненадан, че Той е умрял толкова бързо, понеже физически това трябвало да бъде много по- продължително (Виж Марко 15:44); двамата престъпника до Исус все още били живи, когато Исус умрял и краката им трябвало да бъдат строшени, за да умрат по-бързо (Йоан 19:31-33).

Физическото страдание било само външен израз на душевната Му мъка. Така и при умиращите с втората смърт, източникът на страданието е духовен - огненото изгаряне на греховете им пред лицето на техния любящ Баща и Неговия Син. Следователно духовното страдание идва чрез усещането за вина, а физическото страдание е една проява на сатанинската ярост.

Това е демонстрирано и в жертвоприношенията на стария завет. Грешникът е заколвал животното, а на олтара то е било изгаряно с огън. С този символ е било показвано, че източникът на страданията и смъртта не е физическият огън, който изгаря жертвата, а понасянето на вината за греховете. С изповядването на греховете над невинната жертва и собственоръчното й заколване, грешникът е трябвало да разбере, че неговият грях е това което убива Христос. Знаем също как Бог казал на Илия, че Той не е в огъня (3 Царе 19:12). Но когато израилтяните дошли при Синай, те възприели славата на Господ като поглъщащ огън (Изх. 24:17). Тяхното фалшиво възприятие за Бога ги измамило и чрез тази измама страхът се загнездил в сърцата им, и в крайна сметка ги убил в пустинята (Числа 14:20-29). По този начин поглъщащият огън е един отговор на възприятието на грешника за съда. Бог не е в огъня, но присъствието на Бога причинява яростта в грешника, която се изявява като огън. Грехът взема повод чрез заповедта и убива грешника (Римл. 7:13).

На кръста Христос умира според закона, изкривен от човешкия грях, като поема наказанието за греховете на целия свят. Така и нечестивите след хилядата години загиват от душевното страдание при пълното осъзнаване на естеството на греховете им пред лицето на Божия прекрасен характер, а изгарянето на телата им във физическият огън е само външен израз на това. Това ни учи Божественият модел. Докато проследяваме този процес, така както той е описан в Духа на пророчеството, ще намерим и потвърждение на това, че директният източник на физическият огън не е Бог, а виновната реакция спрямо любящия

характер на Бога.

Божественият модел и Духът на пророчеството

Преди да анализираме текста от Великата борба, където най- подробно се говори за присъдата след хилядата години, желая да отбележа, че писанията на Духа на пророчеството също се намират в отношения на божествен модел спрямо Библията. Не случайно те са наречени малката светлина, защото подобно на луната и те отразяват светлината на източника (слънцето/Библията):

> Малко внимание се отдава на Библията и Господ даде една **по-малка светлина, която да води** мъжете и жените **към по-голямата светлина**. (*Ривю енд Херълд, 20- ти януари, 1903 г.)*

> И Бог създаде двете големи светила: **по-голямото светило**, за да владее деня, и **по-малкото светило**, за да владее нощта, и звездите. (*Бит. 1:16)*

Луната отразява светлината на слънцето, и прави светлината му достъпна в тъмната нощ. Разбирайки това отношение, ще знаем, че светлината от Духа на пророчеството не е източник, а само канал на светлината от Библията. Този канал е даден с цел да направи светлината на Библията по-достъпна за хората живеещи в мрачната нощ на последното време на човешката история. Понеже сме в сянката на мрачните векове, духовното възприятие на света все още е мрачно като в полунощ заради консумирането на виното на Вавилон, затова Бог ни е дал Духът на пророчеството да ни изясни това, което е необходимо поради притъпеността на умовете ни.

В такъв случай, там където Божието Слово представя Божиите присъди над грешниците по начин, който позволява на естествения човек да вижда Бога като убиец, Духът на пророчеството само ще направи този процес още по-осезаем. То ще увеличи което и да е възприятие, което поддържаме в момента за Бога. Не забравяйте

каква е целта на това: да изложи греховните ни представи за нашия Баща и да ни доведе до покаяние. Нека имаме предвид това докато четем за присъдата след хилядата години, така както това е представено в последната глава на книгата Великата борба.

> В края на хилядата години Христос отново се завръща на земята. Придружават Го множеството на изкупените и безброй ангели. Слиза със **страшно величие** и заповядва на нечестивите мъртви да възкръснат за съд - толкова много, че могат да се сравнят с морския пясък. Какъв контраст с възкръсналите при първото възкресение! Праведните се появиха в безсмъртна младост и красота. А безбожните носеха следите на болести и смърт.

Фокусът е Христовото величие – славата, която излъчва характера на Неговия Баща:

> Защото Човешкият Син ще дойде **в славата на Своя Отец** със Своите ангели; и тогава ще отплати на всекиго според делата му. (Мат. 16:27)

Забелязваме, че това е фокусът и в следващите пасажи:

> Всички очи в това огромно човешко стълпотворение са **<u>обърнати към Божия Син и съзерцават Неговата слава</u>**. Всички възкликват в един глас: "Благословен, Който иде в Господнето име!" Този възглас е вдъхновен не от любов към Исус. **Силата на истината принуждава устните да произнесат думи, които не желаят**. Неправедните излизат от гробовете такива, каквито са влезли в тях - със същата вражда към Христос и със същия бунтовен дух. Те няма да имат ново благодатно време, за да поправят грешките на миналия си живот. **<u>А и да го имаха, нищо не би се променило</u>**. Цял

> един живот на престъпления не е омекотил сърцата им. **Дори да им се дадеше второ благодатно време, биха го изживели както първото** – в незачитане на Божиите изисквания и в бунт срещу Бога.

В началото нечестивите виждат само **външната изява** на тази слава и това ги кара да признаят правотата на Бога. Тази слава изтръгва от устните им думи, които при други обстоятелства никога не биха изговорили. Това обаче не е покаяние. Милостта е престанала да умолява за тях, не защото Бог повече не може и не желае да им прости, а защото те постоянно са предпочитали греховете си преди Бога, дотогава докато са станали неспособни да преживеят истинско покаяние. В следващите 5 абзаца от *Великата борба* се говори за това как Сатана внушава на възкръсналото нечестиво множество от цялата човешка история, че той е този, който ги е възкресил. Убеждава ги да завладеят златния град - Новият Ерусалим, където са изкупените, и ги вдъхновява за това със собствения си дух на омраза към Христос. Безчетната армия се подготвя да завладее града, пренебрегвайки отворените порти. Поведението им напълно доказва, че те никога не биха се покаяли. Тогава Христос заповядва вратите на града да се затворят и отново славата Му изгрява със сила:

> Сега Христос **още веднъж се явява пред Своите неприятели**. Високо над града, върху основа от блестящо злато се издига **величествен престол**. На него седи **Божият Син**, заобиколен от поданиците на царството Си. **Човек не може да опише мощта и величието Му. Славата на вечния Баща обкръжава Сина. Блясъкът на присъствието Му изпълва Божия град и преминава отвъд портите, заливайки цялата земя със сиянието си**.

Следващите няколко абзаца описват радостното състояние на праведните, а след това четем:

В присъствието на жителите на земята и на небето се извършва **окончателното коронясване на Божия Син. И сега, облечен с върховно величие и мощ, Царят на царете произнася присъда над бунтовниците срещу Неговото управление и отдава справедливост над престъпвалите Неговия закон и потискалите народа Му. Божият пророк казва: "След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето, че не се намери място за тях. Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите**" (Откр. 20:11-12).

Забелязваме че присъдата над нечестивите е произнесена в контекста на окончателната коронация на Божия Син, който сега е облечен с върховното величие и мощта на Своя Баща. Важно е също така, че видението не продължава с описанието в Откр. 20:7- 9, където се говори за огъня, а със стиховете веднага след това, които описват големия бял престол. Духът на пророчеството по този начин показва какъв ще бъде **източникът** на присъдата, а именно: славната изява на Божия характер на несебична любов. Както Елън Уайт казва на друго място:

За грехът, където и да се намира, "нашият Бог е пояждащ огън." Евреи 12:29. Във всички които се подчиняват на Неговата сила Духът на Бога ще изгори греха. Но ако хората се прилепят към греха, те се идентифицират с него. Тогава славата на Бога, която унищожава греха, трябва да унищожи и тях. (*Вярата чрез която живея – с. 176, Параграф 9)*

Чрез живот на бунт, Сатана и всички, при-

съединили се към него, се поставят **толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаващ огън. *Славата на Този, Който е любов*, ще ги погуби. (***Копнежът на вековете, Гл. 79. „Свърши се“ - Параграф 29)*

Изявата на Божия свят и милостив характер изявява греха в неговото истинско естество и разобличава напълно унищожаващата му същност:

> Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, **това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.** (Римл. 12:19-20)

Как четем този текст? Дали тук Бог ни учи да не вършим зло на неприятелите си, защото така отнемаме възможността Му да извърши това? Ако нещо, което ние вършим е зло, а Бог прави точно същото, става ли злото нещо изведнъж добро? Един такъв прочит отразява по-скоро нашето човешко мислене. “Божиите пътища са по-високи от нашите пътища” (Ис. 55:8, 9). Дали Божието възмездие и Неговият гняв ще се проявят по един начин, който е различен от съвета, който ни е даден да следваме самите ние в такива ситуации, а именно да вършим добро на тези, които се отнасят зле с нас? Ако беше така, тогава Бог изисква от нас неща, които самият Той не прави. Ние трябва да контролираме гнева си, но на Бог е позволено да освобождава гнева Си, когато желае. Но Исус ни казва, че Бог изисква от нас да се отнасяме с любов към онези, които ни мразят, понеже **по този начин показваме, че сме Божии деца и отразяваме Божия характер в такива ситуации**:

> Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска назаем. Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а

мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: **обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, 45 за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните**. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, **бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец**. (*Мат. 5:42-48)*

Съвършенството на нашия небесен Баща далеч надминава практиката да се обичат само онези, които се отнасят добре към нас. Лука изразява това съвършенство така:

Но вие любете неприятелите си, правете добро и давайте назаем, без да очаквате да получите назад, и наградата ви ще бъде голяма и ще бъдете синове на Всевишния, защото Той е благ към неблагодарните и злите. И така, **бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден**. (*Лука 6:35-36)*

В Своето изискване да се отнасяме добре към неприятелите си, нашият Баща иска просто да следваме Неговия пример. Затова, оставяйки внимателно настрана нашите плътски възгледи за Бога, нека отново да видим каква е “жарта”, която пада върху нечестивите:

Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, **това като правиш, ще натрупаш жар на главата му**. (*Римл. 12:19-20)*

Огънят който натрупваме върху главата на онзи, който е враждебен към нас и към когото ние проявяваме доброта и любов не е физически огън. Това е един огън, който се разпалва от съзнанието за ужасната същност на греха на фона на Божията доброта и любов. Когато се отнасяме с любов към враговете ни, ние натрупваме огъня на Светия Дух върху тях, за да се убедят в погрешността на пътя си. Исус говори за този огън по следния начин:

> Огън дойдох да хвърля на земята; и какво повече да искам, ако се е вече запалил? *(Лука 12:49)*

Ние всички по природа сме Божии врагове и „докато бяхме още грешници", Бог изпрати Своя Син да умре за нас (Римл. 5:8). Той иска от нас да служим на другите, да им прощаваме, да бъдем добри към тях, независимо от това, което те ни правят. Това е странно за егоистичното сърце, обхванато от греха, и то позволява на Божия огън, Неговия Дух, да работи върху сърцата им. Ако грешникът отхвърли добротата и милостта, отказвайки да се покае и втвърди сърцето си, той сам си докарва своята обреченост - именно по този начин, и само по този начин, Бог отмъщава и "отплаща". Той дава на грешника последствията от собствените си действия.

> И излях върху тях негодуването Си, довърших ги с огъня на яростта Си, въздадох пътищата им върху главите им, заявява Господ БОГ. (*Езекиил 22:31)*

Заключителното описание във Великата борба

Исус живял един живот на съвършена себепожертвователност и несебелюбие, давайки ни една картина за това как законът трябва да бъде изписан в сърцата ни и оставяйки ни без извинение за греховността на егоизма ни. Чрез изявата на истинския любящ характер на Своя Баща на земята Исус наистина разпалил един огън – един духовен огън, който изгаря всички самозаблуди на човека, които той създава, за да живее един покварен живот без да се чувства виновен. Този огън или щял да изгори греха от сърцата на хората, които се покайват, или да ги изгори в последния ден, когато видят милостивото лице на Онзи, който винаги е работил за тяхното спасение, но Когото те са отхвърлили. Да видим как това е представено в следващите абзаци от последната глава на *Великата борба*:

> Щом книгите с докладите бъдат отворени и Исус погледне нечестивите, **те си спомнят всеки свой грях**. **Виждат точно къде нозете им са се отклонили от пътеката на чистотата и светостта**, **къде точно ги е отвела тяхната гордост и бунт при нарушаването на Божия закон**. Съблазнителните изкушения, които са поддържали, отдавайки се на греха, благословенията, с които са злоупотребили, Божиите пратеници, които са презирали, отхвърлените предупреждения, вълните на милост, отблъсквани от упоритото им непокаяно сърце - **всичко това се изписва пред тях с <u>огнени букви</u>**...
>
> **Над престола се появява кръстът**; **сцените на изкушението и падането на Адам и следващите стъпки от великия план на изкуплението минават една след друга**. **Скромното рождение на Спасителя; първите години от живота Му, прекарани в простота и послушание; кръщението Му в Йордан; постът**

и изкушението в пустинята; публичната Му служба, която разкри на хората най-скъпите благословения на Небето; дните, изпълнени с дела на любов и милост; нощите на молитва и бдение в усамотението на планините; заговорите, изпълнени със завист, омраза и злоба **като отплата за Неговите благодеяния**; **ужасната тайнствена агония в Гетсимания под смазващата тежест на греховете на целия свят; предателството, хвърлило Го в ръцете на жадната за кръв тълпа; страшните събития в онази нощ - смиреният Затворник, изоставен от най-любимите Си ученици, грубо влачен по улиците на Ерусалим; Божият Син, предаден сред ликуващи викове на Ана, призован на съд в палата на първосвещеника, в съдилището на Пилат, пред страхливия и жесток Ирод, подиграван, оскърбяван, измъчван и осъден на смърт** – **всичко това е представено живо и ясно**.

Пред треперещото множество се разкриват последните сцени – търпеливият Страдалец, вървящ по пътя към Голгота; небесният Принц, увиснал на кръста; надутите свещеници и хулещата тълпа, осмиваща Неговата предсмъртна агония; свръхестествената тъмнина; разтърсването на земята, раздробените скали, отворените гробове, отбелязали момента, когато Изкупителят на света предаде живота Си.

Ужасната драма се явява точно такава, каквато е била. Сатана, неговите ангели и поданици нямат сила да отклонят очите си от картината на собствените си дела. Всеки участник в драмата си спомня своята роля. Ирод, който закла невинните дечица във Витлеем, за да погуби израилевия Цар; скверна-

та Иродиада, на чиято душа тежи вината за кръвта на Йоан Кръстител; слабият, колеблив и действащ според времето и обстоятелствата Пилат; подиграващите се войници; свещениците, управниците и побеснялата тълпа, която викаше: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!" – **всички виждат огромната си вина. Напразно се опитват да се скрият от Божественото величие на Неговото лице, което по блясък надминава слънцето, а изкупените слагат короните си в нозете на Спасителя с възклицанието: "Той умря за мен!**"

За изкупените, изявата на Божия агапе характер е благоухание към живот, но за останалите, тези сцени са един пояждащ огън, който ще измъчва душите им точно толкова колкото дълбоко са допуснали греха да проникне в тях, и точно толкова, колкото близо са познавали тази слава, но са избрали да й обърнат гръб. Тази част от описанието във Великата борба е особено подробна, защото **тук е показан източника на страданието на нечестивите**. Когато Бог говорил за падението на Луцифер, Той показал откъде идва този духовен огън.

Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова **извадих огън изсред тебе, който те изяде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат**. (Ез. 28:18)

В началото този огън е бил запален в сърцето на Луцифер чрез неговото нечестие, но след милениума, присъствието на Онзи, който е любов и светлина ще го изяви напълно:

Положи ме като печат на сърцето си, Като печат на мишцата си, Защото **любовта** е крепка като смъртта, Ревнуването жестоко като ад, **Святкането му святкане огнено, пламък устремителен. Много вода не може да угаси**

<u>любовта</u>, нито реки могат да я потопят: Ако би дал някой всичкия имот на дома си за любовта, Съвсем ще го презрат.“ (Песен на песните 8:6-7)

Огнената любов от присъствието на нашия Баща ще извади всичките нечестиви страсти на Сатана и този огън ще го превърне в пепел, както и всички останали, които са се присадили в него чрез греха. Тази идея е потвърдена и чрез символиката на „козела за отпущане“:

> И като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел нека изповяда над него всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове, и **нека ги възложи на главата на козела**; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; и като пусне козела в пустинята, **<u>козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя</u>**. (*Левит 16:21-22)*

Този козел символизира Сатана, който по време на хилядата години ще бъде оставен на запустялата ни земя, затворен като затворник очакващ присъдата си (Ис. 24:22; Откр. 20:1-3). Забелязваме, че никой не е трябвало да убива този козел, а той е оставен да понесе последиците на греха върху себе си. Този процес е обяснен подробно в статията „Козелът за отпущане и милостивият характер на нашия Баща“ публикувана в maranathamedia.bg. Най-накрая Божието присъствие ще извади онзи ужасен огън от падналия херувим и този пожар ще погълне него и прикрепилите се към него окончателно, превръщайки ги в пепел. Описанието което следва не е излишно подробно, защото то показва как точно функционира този духовен огън:

> Нечестивите са събрани на подсъдимата скамейка пред Бога, обвинени в най-голямата измяна спрямо Небесното управление. Не могат да пледират в защита на своя случай; нямат извинение; и **присъдата на вечната смърт се**

произнася над тях.

Сега на всички **става ясно, че отплатата за греха не е благородна независимост и вечен живот, а робство, поквара и смърт**. Виждат какво са изгубили чрез бунтовния си живот. Била е презряна далеч по-превъзходна и вечна тежина от слава; а колко желана им изглежда тя сега! "Всичко това - **стене изгубената душа - бих могла да имам**; но аз го отблъснах. О, странно безумие! Разменила съм мира, щастието и почитта за мъка, позор и о т ч а я - ние!" Всички виждат, че отстраняването им от небето е справедливо. Чрез живота си са заявили: "Не желаем този Исус да царува над нас!" Безбожните гледат като омаяни **коронясването на Божия Син.** В ръцете Му са **плочите на Божия закон, постановленията, които са презирали** и престъпвали. Забелязват **удивлението, възхищението и поклонението на спасените**. Докато вълните на мелодията се носят над множеството вън от града, **всички възкликват в един глас**: "Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на царете" (Откр. 15:3); падат на земята и се покланят на Княза на живота.

Сатана е като парализиран от славата и величието на Христос. Осеняващият някога херувим си спомня откъде е паднал. Блестящ серафим, "син на зората", колко се е променил, как е деградирал! Изключен е завинаги от небесния съвет, където някога бе толкова почитан. Сега вижда друг да стои до Отец и да прикрива славата Му. Вижда ангел с благородна фигура и величествен вид да поставя короната на Христовата глава. Високото положение на ангела можеше да бъде негово.

Спомня си родината, където бе невинен и чист, мира и задоволството в себе си, преди да зароптае срещу Бога и да завиди на Христос. Неговите обвинения и бунт, измамите му, за да спечели симпатията и подкрепата на ангелите, упорството срещу усилията за възвръщане, когато Бог би му простил, **всичко това се явява живо пред очите му**. Поглежда назад към резултатите от работата си сред хората - вражда на човек към човек и страшно разорение, издигане и пропадане на царства, сгромолясване на тронове, дълга поредица от бунтове, войни и въстания. Спомня си постоянните усилия да се противопоставя на Христовото дело и да натиска хората все по-ниско и по-ниско. **Вижда, че демонските му нападки са били безсилни да унищожат закрепилите доверието си в Исус. Гледайки своето царство и последиците от труда си, не вижда друго освен неуспех и разруха. Заблудил е множествата да повярват, че Божият град може да стане лесна плячка, но знае, че това е лъжа. Много и много пъти е бил побеждаван в хода на великата борба и е бил принуждаван да отстъпва**. **И много добре познава силата и величието на Вечния**.

Целта на големия бунтовник винаги е била да оправдае себе си и да докаже, че Божието управление е виновно за бунта. За тази цел е мобилизирал цялата мощ на огромния си интелект. Работил е преднамерено и с удивителен успех, **подбуждайки огромни групи да приемат неговия възглед за великата борба**, която се води от толкова дълго време. В продължение на хиляди години този водач на всяко съзаклятие е **поставял заблудата на мястото на истината. Но сега вече е дошло**

времето, когато бунтът най-сетне трябва да бъде потушен и историята и характерът на Сатана - напълно разкрити. В последното голямо усилие да детронира Христос, да унищожи народа Му и да завладее Божия град архиизмамникът е демаскиран изцяло. Свързалите се с него виждат пълното поражение на делото му, а Христовите последователи и верните ангели - обхвата, на неговите машинации срещу Божието управление. **Сатана става обект на всеобщо отвращение.**

Сам вижда, че самоволният му бунт го е направил негоден за небето. Упражнявал е силите си за война срещу Бога; чистотата, мирът и хармонията в небето биха били за него върховно мъчение. Сега обаче всичките му обвинения срещу Божията милост и справедливост са смълчани. Укорът, който се стараеше да хвърли върху Йехова, пада изцяло върху него самия. **И Сатана се прекланя пред Бога и признава справедливостта на присъдата си**.

"Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да го прослави? Защото само Ти си свят; понеже всичките народи ще дойдат и ще се поклонят пред Тебе, защото се явиха Твоите праведни съдби" (Откр. 15:4). Всеки въпрос относно истината и заблудата сега е изяснен. Резултатите от бунта, плодовете от отстраняването на Божествените предписания са показани пред очите на всички разумни създания. **Управлението на Сатана в контраст с Божието управление е представено ясно пред цялата вселена. Той е осъден от собствените си действия**. Божията мъдрост, справедливост и доброта са защитени. Става ясно, че **всички Божии постъпки във великата борба са били извършени в името на вечното благо на Не-**

говия народ и за доброто на сътворените от Него светове. "Всичките Твои творения ще Те хвалят, Господи, и Твоите светии ще Те благославят" (Пс. 145:10). **През цялата вечност историята на греха ще остане свидетелство, че щастието на сътворените от Бога същества е свързано със съществуването на Неговия закон**. Имайки пред очите си всички факти на великата борба, **цялата вселена, както верните, така и непокорните, единогласно ще заяви**: "Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете".

Пред вселената е била ясно показана великата жертва, направена от Отца и от Сина за човека. Дошъл е часът, когато Христос заема положението, което Му принадлежи по право и бива прославен над власти и сили и над всяко име. Точно за тази радост, която Му бе представена - че може да доведе много синове в слава, Той претърпя кръста и презря срама. И колкото и невъобразимо големи да бяха скръбта и срамът, все пак над тях са радостта и славата. **Поглежда изкупените, обновени по Неговия образ. Всяко сърце носи съвършения отпечатък на Божественото, всяко лице отразява образа на техния Цар**. Христос вижда в изкупените резултата от труда на душата Си и е напълно задоволен. Тогава с глас, достигащ до събраните множества - праведни и неправедни, заявява: "Вижте откупа на Моята кръв! За тях страдах Аз; за тях умрях, за да живеят вечно в Моето присъствие!" И хвалебна песен се възнася от облечените в бели дрехи около престола: "Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение" (Откр. 5:12).

В светлината на тази разобличаваща всичко любов, нечестивите се настройват срещу Сатана тъй като разбират, че той не е бил техен благодетел, а през цялото време ги е водил към споделяне на неговото унищожение. Точно тук невидимият духовен огън започва да се изявява и физически. Нека видим внимателно какво се случва:

Макар че е бил принуден да признае Божията справедливост и да се преклони пред върховенството на Христос, характерът на Сатана си остава непроменен. Духът на бунт избликва отново като мощен поток. Разярен, той решава да не се отказва от великата борба. Последната отчаяна битка с Царя на небето настава. Втурва се между последователите си, опитва се да ги настърви за незабавна ожесточена битка. Но от неизбройните милиони, подведени към бунт, сега няма нито един, признаващ неговото върховенство. Властта му е приключила. Неправедните изживяват същата омраза към Бога, но разбират, че положението им е безнадеждно, че не могат да устоят срещу Йехова. Гневът им пламва срещу Сатана и срещу всички, измамили ги в качеството си на негови инструменти. С демонски бяс се надигат те срещу тях.

Господ казва: "Понеже си поставил сърцето си като че е Божие сърце, затова ето, ще докарам против тебе чужденци, страшните между народите; **и ще изтеглят сабите си против красивите произведения на твоята мъдрост и ще помрачат блясъка ти; ще те смъкнат в ямата**... и те изтребих отсред огнените камъни, херувиме засеняващи!... Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат... и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат... ужас си станал и не ще

те има до века" (Езекиил 28:6-8, 16-19).

"Защото всяко оръжие на ратуващия с метеж и облекло, валяно в кръв, **ще бъде за изгаряне и вещество за огън**" (ЦП). "Защото Господ негодува спрямо всичките народи и пламенно се гневи на всичките им множества; обрекъл ги е на изтребление, предал ги е на клане." "Над нечестивите ще навали примки; огън и сяра, и горещ вятър ще бъдат съдържанието на чашата им" (Исая 9:5, 34:2; Пс.11:6). **Огън пада от Бога от небето. Земята се разцепва. Скритите в нейните дълбини оръжия излизат. От всички зейнали бездни избухват пояждащи пламъци. Скалите горят.** Сега е **денят, за който се е знаело, че ще пламти като пещ. Нажежените елементи се стопяват и всички постижения на земята изгарят. (Малахия 4:1; 2 Петрово 3:10). Земната повърхност изглежда като разтопена маса - огромно, кипящо огнено езеро**. Това е времето на съда и загиването на безбожните хора - "ден на отмъщение Господне, година на въздаяния за съда на Сион" (Исая 34:8 ЦП).

Неправедните получават наградата си (Пр. 11:31). Те "ще бъдат плява. И **тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на силите..." (Малахия 4:1)... Пълното наказание е наложено от закона**; изискванията на правдата са удовлетворени; и като виждат това, и небе, и земя, признават справедливостта на Йехова. [ще се върнем на този пасаж по-подробно]

Унищожени без труд или външна сила

Забелязваме че пълното наказание е наложено от закона, което е подобно на изказването на Исус, че не Той ще съди в края, а Словото което е говорил (Йоан 12:47, 48). Бог не използва смъртоносна сила в Своите присъди. Тази истина се потвърждава и в една от апокрифните книги на Синодалната версия на Библията, която пионерите на адвентизма са смятали за достоверна и важна за последното време:

> А Моят Син ще изобличи нечестията, измислени от тия народи, **които чрез злите си помисли приближиха бурята и мъките, с които ще почнат да се мъчат, и които са <u>подобни на огън</u>**; и **<u>Той без труд ще ги изтреби със закона, който е подобен на огън</u>**. (*3 Ездра 13:37-38)*

Тук се потвърждава идеята, че нечестивите ще бъдат наказани чрез отразяващата функция на закона. Този апокриф, познат на английски като 2-ро Ездра, е книга, която била изследвана и цитирана от Джеймс Уайт, Джоузеф Бейтс и Е. Дж. Уагонър. В ранната книжка на Елън Уайт *Слово към малкото стадо* се съдържат седем позовавания на 2ро Ездра. Ето едно от тях:

> Всички ние влязохме заедно в облака, и в продължение на седем дни се възкачвахме към стъкленото море, когато Исус донесе корони и със собствената си ръка ги постави на главите ни. [2 Ездра 2:43] (*Пак там с. 14, Параграф 3)*

Нека разгледаме този стих в контекста на втора глава на 2ро Ездра, за да разберем за какво се говори там:

> Сред тях бе **юноша величествен, който всички надминаваше**, и **той възлагаше венци на главата на всекиго от тях** и с това се повече издигаше; аз бях поразен от почуда. Тогава

попитах Ангела: „кои са тия, господарю мой?“ Той ми отговори и каза: „те са ония, които са оставили смъртната одежда и са се облекли в безсмъртна и са изповядали името Божие; те сега се увенчават и приемат победни палми“. Аз попитах: „**а кой е този юноша, който им венци възлага и им палми връчва?“ Той ми отговори: „Сам Син Божий, Когото те са прославяли в тоя век**“. И аз наченах да славя ония, които твърдо стояха за името Господне.“ *(3 Ездра 2:43-47)*

Подобно на видението, което Бог дал на Елън Уайт, въпросната личност, която поставя венци върху главите на спасените е Божият Син. Относно важността на апокрифа за вярващите в последните дни, тя казва:

Всички, всички, които пазят Божиите заповеди, ще влязат през вратите на града и ще имат право на дървото на живота, и винаги ще бъдат в присъствието на онзи прекрасен Исус, чието изражение блести по-ярко от слънцето по пладне. Тогава видях Словото на Бога чисто и неопетнено, и, че трябва да отговаряме за начина по който приемаме прогласената от това слово истина. Видях че то е било чук, който разбива на парчета кременливото сърце, и **огън който поглъща шлаката и калая**, та сърцето да може да бъде чисто и свято. Видях че **Апокрифът беше скритата книга, и че мъдрите на тези последни дни трябва да го разберат**. Видях че Библията беше стандартната книга, която ще ни съди в последния ден. Видях че небето щеше да бъде достатъчно евтино и че нищо нямаше да е прекалено мило, за да се жертва за Исус, и че трябва да дадем всичко, за да влезем в царството. (*Ръкопис 4, 1850 г.)*

Славният характер на Бога

Духът на пророчеството потвърждава идеята, че начина по който прочитаме Писанията е от решаващо значение за това как ще бъдем съдени, защото Словото на Бога е като чук, който разбива кременливото сърце и *огън,* който поглъща шлаката. Божият закон е огнен, защото е копие на Божия характер:

> Когато отхвърлят закона на Бога, хората не знаят какво правят. **Божият закон е копие на Неговия характер**. Той въплъщава принципите на Неговото царство. Този, който отказва да приеме тези принципи се поставя извън канала на Божието благословение.“ (*Притчи Христови, Гл. 23 Господното лозе - Църквата днес - Параграф 36)*

> защото и нашият Бог е огън пояждащ. (*Евр. 12:29)*

Както видяхме този огън идва от *самата същност на Бога*, която е чиста и възвишена любов:

> Който не люби, не познава Бога, защото Бог **е** любов. (1 Йоан 4:8)

Забележете че не се казва, че Бог е любящ, или, че Бог има любов, а, че Той **е** любов. Това е самата същност на Бога. Затова, когато се представя Божието име, което е Неговият характер, милостта винаги стои на първо място в списъка:

> Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който **върша милост**, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД. (*Ер. 9:23, 24)*

И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог **състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях**, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение. (*Изх. 34:5-7)*

Понеже любовта е самата същност на Бога, това означава, че всички останали Негови качества са израз или проводници на тази любов:

Божията любов се изразява в Неговата справедливост не по-малко, отколкото в Неговата милост.... (*Копнежът на вековете, Гл. 79 Свърши се! - Параграф 21)*

Това означава, че всичко, което Бог прави е движено от любов. Справедливостта на нашия Баща не е една сурова и лишена от милост справедливост. Сатана е този, който иска да представи Бога така сякаш при Него милостта и справедливостта са несъвместими:

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до установяването на **една теория за справедливостта, която е непоследователна с милостта**. Той твърди, че служи в качеството си на гласа и силата Божия, твърди че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. По този начин той заема седалището на съда и заявява, че съветите му са непогрешими. Ето къде влиза **неговата безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е омразен на Бога**. (*Триумфиращият Христос – с. 11)*

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че **правдата е несъвместима с милостта** и че ако законът бъде нарушен, **на грешника ще бъде невъзможно да се прости**. **Всеки грях трябва да си получи наказанието**, **твърдеше Сатана**, **така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. Ако покажеше милост към грешника, Бог нямаше да бъде справедлив - твърдеше Сатана**." (*Копнежът на вековете – с. 761 / бълг. Гл. 49 „Свърши се!" – Параграф 17)*

В контраст с това Бог винаги действа от любов към Своите деца. Тази любов Писанието представя като огън:

Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си, защото **любовта** е силна като смъртта, **ревността** е жестока като гроба. **Нейните пламъците са огнени пламъци, самият пламък на ГОСПОД**. (*Песен на песните 8:6-7; Английска стандартна версия)*

Как е възможно любовта да бъде жестока? Любовта на нашият небесен Баща безпощадно разкрива истинското естество на греха – неговата погубваща същност. Това е огънят с който ще бъде мъчен нечестивият:

той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с **огън и сяра** пред светите ангели и пред Агнето. (Откровение 14:10)

Гръцката дума, която тук е използвана за сяра има следните определения:

θειον (теион, във връзка с теиос – има общо с божеството)

Определение от речник на Стронг:

1. сяра

а. **божествен тамян**.....

На пионерите на адвентизма било открито, че този огън не можел цяла вечност да изгаря нечестивите, защото това би било в противоречие с Божия справедлив характер. Днес сме поканени да извървим следващата стъпка в тясната пътека на тази истина за Божия характер, за да видим, че нашият небесен Баща не е източникът на това страдание, а Неговото любящо присъствие изявява греха в истинската му унищожаваща същност и този процес осъществява присъдата. Видяхме че като копие на Божия характер, законът също е един огнен закон на любовта:

> И той каза: ГОСПОД дойде от Синай и ги озари от Сиир; заблестя от планината Фаран и дойде от светите си множества; от дясната Му страна излезе **<u>огнен закон</u>** за тях. **Да, Той <u>люби народите</u>**; всичките Му светии са в ръката Ти, седят при краката Ти, всеки приема думите Ти. (*Вт. 33:2-3)*

Затова при анализа на последната глава от *Великата борба* прочетохме, че:

> Пълното наказание е наложено от закона. (Параграф 30)

Огненият закон на Бога е израз на Неговата любов, той има силата да изяви истинския характер на греха, а този процес освобождава унищожителната сила на греха. От друга страна, в качеството си на огледало, законът отразява греховните мисли на хората, според които Бог не може да прощава.

> Четем за веригите на мрака за престъпника на Божия закон. Четем за червей, който не умира и за **огън, който не гасне**. **<u>По този начин е представено преживяването</u>** на всеки, който си е позволил да бъде присаден в стебло-

то на Сатана, който е подхранвал греховни качества. Когато е прекалено късно, **той ще види**, че грехът е престъпването на Божия закон. **Ще осъзнае,** че заради престъплението, **душата му е откъсната от Бога**, и че Божият гняв остава върху него. **Това е един неугасим огън**, и чрез него ще бъде унищожен всеки непокаял се грешник. Сатана се бори постоянно да води хората към грях и този, който желае да бъде воден, който отказва да остави греховете си и презира прощението и благодатта, ще претърпи резултата от своя курс. (*Знамения на времето, 14-ти април, 1898 г., Параграф 13)*

Огън от Бога?

Неумиращият червей, веригите на мрака и неугасващият огън са символи, които представят преживяванията на всички, който са си позволили да бъдат присадени в стеблото на Сатана. Това състояние на грешника го поставя отвъд възможността да преживее истинско покаяние за греховете си и по този начин отвъд възможността да се възползва от опрощението на нашия Баща. Ето колко закоравяващ е ефекта на греха. Разбира се ще има и физически огън, който трябва да прочисти земята, приготвяйки я за нейното обновено състояние. Можем да си помислим за паралела със здравите горски пожари, които дават нов живот на гората. Щом Бог не използва смъртоносна сила, тогава откъде идва физическият огън? В много преводи фразата „от Бога“ е поставена в скоби, а в някои дори отсъства:

> И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и обичния град; но огън падна от [Бога из] небето, та ги изпояде. (*Откр 20:9 Протестантска версия от* 1940 г.)

> и те възлязоха по широчината на Земята и заобиколиха лагера на Божиите хора и градът, който той обича. Но огън падна от небето и ги изпояде. (*Откр. 20:9 Пълна Юдейска Версия на Дейвид Стърн)*

> И те маршируваха над обширното поле на земята и обградиха лагера на светиите и възлюбения град, но огън слезе от небето и ги погълна. (*Откр. 20:9 Английска Стандартна Версия)*

> Войската на Сатана прекоси цялата земя и обкръжи лагера на Божиите святи хора и града, който Бог обича. Но падна огън от небето и ги погълна. (*Откр 20:9 Новият завет - съвременен*

превод)

Дали в текста, където присъства фразата „от Бога“ преводачите не са превели и греховното човешко мислене за Бога? Човекът в своята паднала природа винаги ще се покланя на Божията сила вместо на Неговия характер, защото самият човек желае повече Божията сила, отколкото Неговия характер, особено поради това, че този характер е характер на саможертвата. Така той ще превежда стихове по един начин, който поставя ударение върху силата, която той иска Бог да има, вместо върху характера, който той оценява по- малко. Това ни прави старозаветни слушатели на закона вместо изпълнители (Яков 1:23), правейки Бог, в нашите умове, да действа според собствените ни планове вместо да Го опознаваме и да Му се доверяваме. Отразяването на това старозаветно мислене от Божия закон наистина прави славата на Божия характер да изглежда като пояждащ огън:

> И видът на Господната слава по върха на планината **се виждаше на израилтяните като огън пояждащ**. (*Изход 24:17)*

Сатана винаги е искал да се вярва, че щом от небето пада огън, то това означава, че Бог го е причинил ДИРЕКТНО. Но в тези случаи Сатана бил този, който докарал огън от небето:

> Докато той още говореше, дойде и друг и каза: Божи огън падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна; и само аз избягах, за да ти съобщя. (*Йов 1:16)*

> Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. (*Откр. 13:12-13)*

Исус обаче изобличил това мислене, когато то се проявило дори при Неговите ученици:

> Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, (**както стори и Илия**)? А Той се обърна и ги смъмри, (и каза: **Вие не знаете на какъв дух сте**; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). (*Лука 9:54-55)*

Тук Исус загатва, че не само учениците, но и самият Илия, е имал проблем с разбирането на характера на Бога и смятал, че Бог трябва да унищожи техните общи врагове с огън. Подобни изкушения объркали и онзи, който дошъл в духа и силата на Илия:

> **Йоан Кръстител, както и учениците на Спасителя, не разбираше естеството на Христовото царство.** Той очакваше Исус да заеме Давидовия трон и тъй като минаваше времето, а Спасителят не предяви правата Си за царската власт, Йоан се объркa и разтревожи. Той бе заявил на народа, че за да приготвят пътя пред Господа, трябва да се изпълни пророчеството на Исая - планините и хълмовете трябва да се снишат, кривите пътища да се изправят и неравностите да се изравнят. Той бе очаквал високите места на човешката гордост и власт да бъдат съборени. Посочил бе Месия като Този, в Чиято ръка бе веялката и Който щеше внимателно да очисти Своето зърно, **Който щеше да събере пшеницата в Своята житница и да изгори плевелите с неугасим огън. И Йоан, подобно на пророк Илия, в чийто дух и сила се бе явил в Израил, очакваше Господ да открие Себе Си като Бог, Който отговаря с огън**. (*Копнежът на вековете, Гл. 22 Затварянето и смъртта на Йоан Кръстител – Параграф 4)*

Но Бог и Неговият Син били търпеливи към своите пророци, учейки ги на същността на техния свят характер и на принципите на Тяхното царство:

> Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — **<u>огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — звук като от тих повей</u>**. (3 Царе 19:11-12)

Господ не бил във физическия огън, защото Неговата сила е винаги подчинена на любящия Му характер и затова Неговото царство не е царство на силата и принудата:

> Исус събра учениците около Себе Си и им каза: "Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител." Тези думи съдържаха нещо важно, което учениците не можеха да обхванат с умовете си. Те не виждаха онова, което Исус виждаше. **<u>Не разбираха естеството на Христовото царство</u>**. Тяхното невежество бе привидната причина за споровете им. **<u>Истинската причина бе скрита по-дълбоко</u>**... Исус си представи мислено Луцифер, "сина на зората", надминаващ по слава всички ангели около Божия престол и най-тясно свързан с Божия Син. Луцифер бе казал: "Ще бъда подобен на Всевишния!" (Исая 14:12,14). Това желание за лично издигане създаде пререкания в небесните дворове и стана причина за прогонването на част от Божиите ангели. **Ако Луцифер действително би пожелал да бъде като Всевишния** (характера), той никога не би напуснал определеното си място в Небето, защото **<u>духът на Всевишния се изявява в не-</u>**

себелюбива служба. Луцифер пожела да има Божията власт (силата), а не Неговия характер. Той искаше да заема най-високото място. **Всеки, който се ръководи от неговия дух, върши същото**. Тогава отчуждението, разногласието и пререканията са неизбежни. Владичеството е наградата за силните. **Царството на Сатана е царство на силата**.... (Копнежът на вековете, Гл. 48 - Параграф 14)

Тогава защо Илия призовал огън от небето, за да унищожи онези, които били пратени от царя да го заловят? И откъде е дошъл този огън, ако не от Бога?

А Илия в отговор каза на петдесетника: **Ако** аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И **слезе огън от небето** и пояде него и петдесетте му войници. (*4 Царе 1:10)*

Това е случаят на който се позовали учениците. Тук Илия все още не се е отърсил от погрешните си разбирания за Божието царство и се поддава на изкушението да защитава своята идентичност като Божи пророк чрез знамение и насилие. С подобни изкушения Сатана често идвал при Исус:

И така, изкусителят дойде и Му каза: **Ако** си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. (*Мат. 4:3)*

Ти, който разоряваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си. **Ако** си Божи Син, слез от кръста. (*Мат. 27:40)*

За по-подробно изследване на историята с Илия прочетете книжката *Служението на смъртта,* която ще намерите на maranathamedia.bg. Имайки предвид всичко това, каква е тогава причината за физическият огън, който след хилядата години пада от небето и изригва от земята? Когато разглеждахме факторът Божието Слово и околната

среда, видяхме, че вложените от Бога закони в природата са били замислени да отразяват човешкия характер в блаженото му състояние на послушание към Бога. Но когато на мястото на този Христов Дух се вселил духът на бунта, духът на Сатана, земята започнала да изявява това. Потопът е кулминацията в онази епоха, когато цяло едно поколение разпънало Христос в себе си, използвайки силата Му за своите долни и егоистични цели. Когато окончателно отблъснали Неговият Дух, който сплотява всичко ("чрез Него всичко се сплотява, Кол. 1:17; и "в когото живеем, и имаме нашето съществуване", Деяния 17:28), на земята било позволено напълно да разкрие духа на своя господар – падналия човек. Уведомени сме, че същият принцип ще действа и в края, където пламтящите човешки страсти изпълват самата земя и самото небе с физически огън:

> Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, се **разпалиха в похотта** си един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда. (*Римл. 1:27)*

> Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подигравателите с подигравки, **които ще ходят по своите собствени страсти** и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие? Защото, откакто са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както е било от началото на създанието. **Защото те своеволно не признават това, че чрез Божието слово от началото е имало небеса и земя, сплотена от водата и сред водата, но пак посредством нея тогавашният свят, потопен от водата, загина**. **Така, със същото слово, са съхранени и днешните небе и земя, пазени за огън до деня на съда и погибелта на нечестивите хора**. (*2 Петр. 3:3-7)*

Можем да се чудим на предпотопните, и защо не са

вярвали в този принцип. Но ситуацията не е по-различна и днес. Когато всички нечестиви от цялата човешка история обхванат повърхността на земята и заедно със Сатана изявят окончателно целият си бунт, на земята и на небето още веднъж ще бъде позволено да отразят изгарящата същност на тяхното нечестие. Затова в този абзац от последната глава на *Великата борба* четем следното за земята и за цялото творение:

> Разрушителното дело на Сатана е приключило завинаги. Шест хиляди години е действал според волята си, **<u>сеейки на земята</u>** нещастие и причинявайки скръб във вселената. **Създанието целокупно е въздишало и се е мъчило. Сега Божиите творения са напълно освободени от присъствието и изкушенията му. "Цялата земя се успокои и утихна**; [праведните] възклицават с песни" (Исая 14:7). И глас на хвала и триумф се възнася от цялата вярна вселена. "Глас от много народи, като глас от много води, и като глас от силни гърмежи" се чува, който казва: "Алилуя, защото се възцари Господ Бог Вседържител" (Откр. 19:6 – ЦП). (Параграф 31)

Най-накрая и самите земя и небе, след като са избълвали складираното нечестие под формата на огън, ще се успокоят и утихнат. След това те отново и завинаги ще могат да отразяват красотата на светостта на обитателите – Божиите деца, в чиито души и сърца се радва Христовият Дух на покорство и любяща благодарност към небесния Баща. Приемайки Христовия характер те са били направени способни да живеят завинаги в присъствието на огнената любов на нашия прекрасен Бог и Неговия Син:

> А за мъртвите – че биват възкресени – не сте ли чели в книгата на Мойсей, как Бог му говори при къпината и му каза: „Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов"? **Той не е Бог**

на мъртвите, а на живите. И така, вие много се заблуждавате. (*Марко 12:26-27)*

Исус свързва горящия храст с това, че Бог е Бог на живите. Това е символът на храста, който гори в огън, но не е погълнат:

> И Ангелът ГОСПОДЕН му се яви в **<u>огнен пламък изсред една къпина</u>**; и Мойсей погледна, и ето, къпината **<u>гореше в огън, а къпината не изгаряше</u>**. И Мойсей си каза: Да свърна и да видя това велико явление, **<u>защо къпината не изгаря</u>**. А като видя ГОСПОД, че свърна да види, Бог го извика изсред къпината и каза: Мойсей, Мойсей! И той каза: Ето ме. И каза: Да не се приближиш тук! **Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя**. Каза още: **Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов. А Мойсей закри лицето си, защото се боеше да погледне към Бога**. (*Изход 3:2-6)*

И грешниците, и праведните ще бъдат в присъствието на огнената любов, но от нас зависи как ще реагираме на нея. Праведните могат да "живеят с огъня, който поглъща"; но мислите, думите и действията на грешния живот, най-накрая разкрити при срещата с възвишения Бог, ще се обърнат към човека, който съди Бог като немилостив - и „дъхът на грешника, като огън, ще го погълне".

> Сега ще стана, казва ГОСПОД, сега ще се надигна, сега ще се извися. **Слама ще заченете и плява ще родите; диханието ви като огън ще ви пояде.** И народите ще бъдат като горяща вар, като отсечени тръни, които изгарят в огън. Слушайте, вие далечни, какво съм сторил, и вие близки, познайте силата Ми. Грешните в Сион се боят, трепет обзема безбожните: **Кой от нас може да обитава при огън пояждащ? Кой от нас може да обитава при вечни пожа-**

ри? Който ходи праведно и говори правдиво, който презира печалбата от насилства, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи, който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие и затваря очите си, за да не гледа зло — той ще живее нависоко, непристъпните скали ще бъдат крепостта му, хлябът му ще се даде, водата му няма да липсва. Очите ти ще гледат царя в красотата му, ще видят обширна земя. (*Исая 33:10-17)*

Докато земята гори в унищожителен огън, **праведните са в безопасност в Божия град. Над участващите в първото възкресение втората смърт няма власт. Докато за нечестивите Бог е огън пояждащ, за своя народ Той е слънце и щит** (Откр. 20:6; Пс. 84:11). (*Великата борба, Гл. 42 Краят на борбата – Параграф 32)*

Подобно на тримата млади евреи, които стояли в огъня на Вавилон, без да изгорят, святите обитатели на небесния град не са повлияни от духа на яростта, който е бълван от нечестивите. Те са изпълнени с Духа на Княза на мира и затова цялата природа е в мир с тях. Бог е щит за тях в този смисъл, че те са изпълнени с Неговия Дух, защото Той ще пази в съвършен мир непоколебимият ум, защото той на Теб се надява (Ис. 26:3).

Степени на наказание

Какво да кажем за идеята, че количеството на страданието на нечестивите е пропорционално на тяхната греховност? Исус казал следното:

> И онзи слуга, който е знаел волята на господаря си, но не е бил готов и не е постъпил по волята му, много ще бъде бит. А онзи, които не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит. И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква; и на когото много са поверили, от него повече ще се изисква. (*Лука 12:47-48)*

В разширение на това, Духът на пророчеството казва:

> Неправедните получават наградата си (Пр. 11:31). Те "ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на силите..." (Малахия 4:1). **Някои са унищожени за миг, а други се измъчват с дни. Всички са наказани "според делата им"**. Тъй като греховете на праведните са прехвърлени на Сатана, **той ще страда не само заради собствения си бунт, но и за всички грехове, за които е подбудил Божия народ. Неговото наказание трябва да бъде далеч по-голямо от наказанието на онези, които е заблудил.** След като всички, попаднали в неговите лъжи, загинат, той ще продължи да живее и да страда. Накрая нечестивите биват унищожени в очистващия огън - и корен, и клонки: Сатана е коренът, а последователите му - клонките. **Пълното наказание е наложено от закона; изискванията на правдата са удовлетворени; и като виждат това, и небе, и земя, признават справедливостта на Йехова**. (*Великата борба*, с. 673, Гл. 42, Параграф 30)

Ние помним как Библията казва, че законът е духовен

(Римляни 7:12). Тъй като нечестивите са съдени според закона, тяхното страдание е първо духовно, както вече посочихме. Колкото повече знание има човек за Христос и Неговата воля, толкова по-голямо ще бъде страданието му. Когато човек присъства на погребение на човек, който не познава добре, страданието не е толкова голямо, но когато имаш близки познания за човека, страданието е голямо. Никой не е познавал Бога и Неговия Син повече от Сатана. Той се движел нагоре и надолу по Божиите святи камъни от огън (Ез. 28:14) - символ на Неговия характер, който е законът. Ето защо страданието му е най-голямо, затова е принуден да страда по-дълго от всеки друг. Библията не казва кой кара Сатана да страда по-дълго, това е оставено на читателя да реши – кой кара Сатана да страда.

> Видях, че някои бързо загинаха, докато други страдаха по-дълго. Те бяха наказани според делата, които бяха правили, когато бяха в тялото. Някои горяха в огън с дни. И докато не изгоря всяка част от тях, цялото чувство за страданието оставаше. Ангелът каза: "Червеят им няма да умре; огънят им няма да угасне, докато остава и най-малката частичка, която може да бъде поядена." (*Ранни писания*, Втората смърт – Параграф 1)

Ако ставаше въпрос за физическо страдание причинено от физически огън, това би означавало, че мъчещите се с дни са свръхестествено поддържани живи от Бога, за да могат да продължат да страдат. Тази идея не е подкрепена никъде в Словото и извращава характера на Бог и Неговия Син. Ако обаче си дадем сметка, че колкото повече един човек се е закоравявал с повторението на грехове, толкова повече време ще е необходимо докато се предаде в присъствието на изобличаващата Божия любов и тя най-накрая проникне напълно през „черупката" на неговата упоритост, тогава виждаме, че удълженото наказание чрез духовния огън на божествената слава е съвсем естествен процес.

Ние знаем от това как Исус извършва съд, че грешникът сам произнася присъда върху себе си.

> А те, като чуха това, **бивайки осъдени от собствената си съвест**, се разотидоха един по един, като започнаха от по- старите; и Иисус остана сам и жената, която стоеше по средата. (*Йоан 8:9 KJV)*

Историята на Аман също ни показва защо Сатана трябва да страда толкова дълго:

> Тогава Арвона, един от скопците, които служеха пред царя, каза: Ето пред къщата на Аман и бесилката, петдесет лакътя висока, която Аман направи за Мардохей, който говори добро за царя. И царят каза: Обесете го на нея! (*Естир 7:9)*

Аман и Мардохей представят Сатана и Христос. Наказанието, което Сатана желаел за Христос, ще претърпи самият той. Защото четем:

> Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (*Мат. 7:1-2)*

> **Сатана ще бъде съден чрез собствената си идея за справедливост**. Негова била петицията, че всеки грях трябва да срещне наказанието си. Ако Бог анулира наказанието, казвал той, Той няма да е Бог на истината и справедливостта. Сатана ще се срещне с присъдата, която той казал, че Бог ще използва. (*Издание на ръкописи,* том 12, с. 413, Параграф 1)

Всеки човек ще преживее справедливостта, която смята, че Бог трябва да упражнява върху другите. Колкото повече омраза и отмъстителност те проявяват към другите, толкова повече това ще бъде отразено обратно в огледа-

лото на Божия закон на любовта, който ги кара да видят пълната поквара на своята природа. Тези, които желаят другите да гният в пъкъла, със сигурност ще гният в пъкъла с точно същата интензивност, каквато са искали за другите. Затова простете и ще ви бъде простено. Опростете дълга на всеки човек, който той ви дължи. Имайте покой в съзнанието си относно противника ви и се примирете с него в сърцето си, за да не бъдете предадени на същия съд, с който сте съдили другите и сте ги укорявали.

> Разбери се с противника си по-скоро, докато си на пътя с него, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията да те предаде на служителя и да бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам: никак няма да излезеш оттам, докато не изплатиш и последния кодрант. (*Мат.* 5:25-26)

Сатана е осъждал и обвинявал повече от всеки друг и в резултат на това той ще страда най-дълго.

Заключение

В тази книжка се доказва ясно, че:

> Злото ще убие безбожния и които мразят праведния, ще бъдат осъдени. (*Пс. 34:21)*

> Злото му ще се върне на главата му и насилието му ще слезе върху темето му. (*Пс. 7:16)*

Злото, което е в сърцето на грешника е това, което ще излезе и ще го унищожи. Този огън е създаден чрез вината, която се генерира в сърцето на грешника в присъствието на Бога.

В обобщение ни се напомнят някои прости факти:

1. Пътят към правдата е тесен и по-голямата част от света ще отхвърли любящата благодат на Бога. Исус казал, че пътят към вечен живот е тесен и малцина са онези, които го намират (Матей 7:14).

2. Нечестивите ще умрат и ще бъдат изгубени завинаги, смазани в агонията от вината на собствения им бунт.

3. Посредством законите на природата, които имат капацитета да отразяват греховността на човека, нечестивите ще бъдат погълнати, докато същевременно се чувстват залети от чувството на изоставеност под тежестта на техния срамен живот.

4. Няма акт на агресия или насилие или желание за прекратяване на живота им от страна на Бога. Нечестивите са хванати в делото на собствените си ръце; те падат в ямата, която сами са изкопали (Пс. 7:15; 9:16).

За онези, които вярват в Бога, с смята за почти всеобщо доказано, че единственият начин да се сложи край на греха е като нечестивите мъртви бъдат възпрени в пътя им, чрез сваляне на огнен поток от ярост от Божието сърце, за да изгорят и да бъдат доведени до края им.

Често се смята, че нечестивите не просто ще унищожат себе си; но ако Бог е Бог на справедливостта, Той ще накаже престъпниците и ще ги възнагради за злото им според делата им, като ги постави в пламъци и ги изгори живи. Дали един любящ Бог ще направи това с децата си?

Бихте ли изгорили непокорни деца живи в пламъците докато наблюдавате как крещят в агония?

Някои хора казват, че единственият начин да се премахне ракът е като се изреже. Проблемът с тази аналогия е, че отрязвате рак от човек, с цел да спасите живота му, а не да го унищожите. Някои други казват, че нечестивите са като кучета с бяс и то трябва да бъде приспано. Вземате ли тогава това кучето, за да го горите бавно на огъня в продължение на няколко дни, докато то крещи и вие в агония, докато праведните викат: „той беше зъл, той заслужава повече“?

Това ли наистина ще се случи в края?

„Онези, които отхвърлят така свободно предоставената милост, все пак ще познаят стойността на онова, което са презирали. Те ще почувстват агонията, която Христос издържа на кръста, за да изкупи изкуплението за всички, които биха го получили. Тогава ще осъзнаят какво са загубили – вечен живот и безсмъртно наследство. ” (Ривю енд Херълд, 4-ти септември 1883 г.)

Наистина Той понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. (Исая 53:4)

МАРАНАТА
МЕДИЯ